

ԷԼԵԿՏՐԱԿԱՆ ԱՂԵՏ

Խելո՞ք լինենք:

Սակայն եթե փոքր խելքը շատ մեծ բեռ է,
Մեծն էլ շա՛տ է վտանգավոր,
Բա՛, սիրելի՛ս...

Իսկ ի՞նչ անենք:

Բա՛ն էլ չանենք:

Պառկենք իրար դեմ ու դիմաց՝
Իրար ուղղված երկու սուրսայր սլաքի պես,
Ու կարոտով իրա՛ր նայենք,
Այնպե՛ս նայենք,
Կարծես թե դու լինես կատող,
Իսկ ես՝ անող.
Թո՛ղ մեզանից հուժկու հոսանք առաջանա
Ու լույս դառնա
Ողջ աշխարհի բոլո՛ր մթին տնակներում
Եվ անարև ծմակներո՛ւմ:
Ու երբ վառվեն այդ լույսերը հանկարծակի,
Մարդիկ իրար աչքով անեն
Ու ժպտալով ասեն իրար.
«Միրողնե՛րն են իրար նայում»:
Իսկ երբ մարեն այդ լույսերը հանկարծակի,
Մարդիկ իրար վախով նայեն
Ու մտածեն լուռ տազնապով.

«Ի՞նչ վթար էր... չի անցնելո՞ւ»...

*Լինենք խելո՞ք:
Լինե՛նք:
Այնպե՛ս,*

*Որ չմատնենք չար աղետի մեր սերը տաք
Ու... չթողնենք մարդկանց մթնում...*

*Լինենք խելո՞ք:
Հե՛շտ է ասել...*

*Ծառը եթե խելոք լիներ՝
Պտուղների համեղ հյութով միշտ կաներ*

Իր տոշորված արմատներ՝
Եվ իր բնի չոր կոկո՛րդը:
Բա՛, սիրելի՛ս...

Գետն էլ եթե խելոք լիներ՝
Միշտ կհոսեր ուղիղ գծով,
Ամեն տեսակ շեղումներից ապահովված,
Եվ ինքն իրեն չէր ջլատի ոչ մի դեպքում՝
Բաժանվելով մանր ու խոշոր առուների:
Սա էլ գուցե մի առանձի՛ն խելոքություն,
Ուրի՛շ խելք է:
Բա՛, սիրելի՛ս...

Խելո՞ք լինենք:

Սակայն եթե փոքր խելքը շատ մեծ բեռ է,
Մեծն էլ շա՛տ է վտանգավոր,
Բա՛, սիրելի՛ս...

ՕՐՀՆՈՒԹՅՈՒՆ

Աստված ձեզ հետ...
Իսկ թե իրոք աստված չկա,
Ձեզ հետ լինի թող երկի՛նքը՝
Իր փոփոխման անմեռ ոգով.
Գյուտի երկա՛ր-երկա՛ր ցավը՝
Կարճ բայց կարծրը իր խնդությամբ.
Արդարության կաղ նժույզը՝
Ճշմարտության իր խթանով.
Փոքրիկների պատվերն անմեռ
Ու Մեծերի մեծ ստվերը
Ձեզ հետ լինի...

ՄԵՐ ԹՈՒԼՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ

*Հագա՛ր երանի վատագույններին,
Որ հուսահատվել չգիտեն բնավ...*

Մեզանից նրանք,
Որ լավագույնն են մարդկանց հոտի մեջ,
Հաճախ փորձում են,
Գոնե՛ փորձում են
Մի կերպ ազատվել իրենց հնօրյա թուլություններից,
Ինչպես լավերից լավը գյուղացու
Փորձում է կորցնել արդեն ծերացած իր անասունը՝
Նրան սպանել չկարենալով՝

Խղճալո՛ւմ նրան:
Եվ ամեն անգամ
Նրանք՝ ծերացած անասունները,
Որ մեր մեջ բանող
Թուլություններն են մեզ նախընծայված,
Վերադառնում են ու գտնում են մեզ,
Ո՛ւր էլ որ տանենք - որտե՛ղ էլ թողնենք,
Վերադառնում են ու գտնում դարձյալ՝
Հուսահատության դուռ հասցնելով
Մեզանից նրանց,
Որ լավագույնն են մարդկանց հոտի մեջ...

ՄԻՋԱԿԵՏԻ ԿԱՐԻՔ

*Քո հապշտապ բլբլոցն ես կետադրրում դու մերթ ընդ մերթ,
Եվ չգիտես, որ անհամբեր միջակետի եմ սպասում
Երկարատև՝ շարունակվո՛ղ մի համբույրի:*

Եվ չգիտես,
Որովհետև թեպետ արդեն տասը տարին
Մեկ վայրկյանում ուտերիցըս վայր է ընկել՝
Դարձել եմ քեզ հասակակից ու դասընկեր,
Սակայն ունեմ տարիքային մի թուլություն.
Համբույրի և պաշի միջև
Դեռ դնում եմ տարբերություն...

Իսկ խոսում ես... հազա՛ր ու մի դատարկ բանից.
Թե չես սիրում ձմեռ ու թուր,

Թե պաշտում ես լեռ ու ամառ,
Թե դժգոհ ես քո նոր շորի նեղ գրպանից,
Թե կինոյում մեկն ինձ շատ է նման եղել,
Թե ինչ լավ է, որ չեմ պահում կյանքում բեղեր,
Թե... վերստին ետ ես դառնում շոր ու կարին
Կամ երազում, որ «չորսերը» դառնան «հնգեր»
Եվ... չես զգում, որ - հրաշքն՝ իմ – տասը տարին
Մե՛կ վայրկյանում ուսերիցքս վայր է ընկել:
Ու չե՛մ զգում...

Շարունակում ես բլբլալ,
Ծիծաղում ես դատարկ բանից,
Դատարկ բանից պատրաստ ես լալ.
Հարց ես տալիս,
Զարմանալի հստա՛կ հարցեր
Եվ մեջընդմեջ... պաշպչում ես,
Պաշպչում ես այնպես, կարծես
Քո հապշտապ բլբլոցն ես կետադրում...

ԵՐԵՒԱՅԻ ԼԵԶՎՈՎ

Իսկ դու ինձ ասա փաղաքո՛ւշ խոսքեր
(Ի՛նչ փուլթ, թե նրանք չեն կատարվելու):

Հեքիաթնե՛ր պատմիր՝ իրար խառնելով
(Ես չեմ ջոկելու ճիշտը կեղծիքից):

Ու եթե ոչի՛նչ էլ չի մնացել,
Կրկնիր ա՛յն խոսքը, որ չի հնացել
Եվ որ իսկապես շա՛տ լավ է օգնում:

Չե՞ս հիշում:

Հիմա հիշեցնեմ:

Ասա,

Որ... կմեծանամ ու կմոռանամ:

Կրկնիր այդ խոսքը.

Նա շա՛տ է օգնում՝

Թալիսմանի՛ պես,
Հուռութքի՛ նման.

ԱՆԱԿՆԿԱԼ ՀԱՅՏՆԱԳՈՐԾՈՒԹՅՈՒՆ

Հավատալուց ավելի հեշտ բան չկա աշխարհում,
Ու մտածելն է դժվար, խորհրդածելն է դժվար:
Եվ հորիզոնը, ահա, մեջս վեճեր հարուցում,
Ապացույց է պահանջում արսիոմն իբրև բարդ թեորեմ,
Փոխատեղվել են ուզում խորտակում ու կառուցում,
Հավատալը հեշտ է շատ, ու դժվար է մտորել:
Ստվերներն են լճանում տակնիվրա կրճքիս տակ,

*Մենությունն է մամլվում, թե կասկածանքը՝ կոպիտ,
Մի կաղ անձրև է քայլում, մի կույր լապտեր է փայլում,
Ու խաղում է շուրթերիս ապակետիպ մի ժպիտ...*

*Հավատալը հեշտ է շատ,
Իսկ ես խորհել եմ ուզում:
Ու ես առանց հանվելու՝ կոշիկներս էլ ոտներիս
Իմ անկողնին եմ փռվում ինչ-որ թաքուն մի ոխով,
Ճանթում եմ վերմակիս ստոդ ծաղկունքը չթե,
Չթե՛ գարուն,
Չթե՛ վարդ,
Չթե՛ ծառեր,*

Չթե՛ իտտ...

Ի՞նչ եմ կորցրել չեմ գտնում, ի՞նչ եմ փնտրում ես մթնում
Եվ ու՞մ կողմից եմ արդյոք լիազորված տանջվելու...

Հետո խմում մի կում ջուր,

Որ ազդում է ինձ վրա ինչ-որ չեղյալ դեղի պես:
Հանդարտվում եմ, կարծես թե ներսս չեն էլ իսկ խառնել,
Անհավասար պայքարից ես հաղթող եմ դուրս գալիս,
Ես հաղթող եմ դուրս գալիս, սակայն լոկ այն ցեղի պես,
Որ թշնամուն կարծես թե մահացու ջարդ է տալիս,
Բայց չի գործում թշնամուց իր դրոշը հետ խլել:
Լուռ եմ,
Թափուր,

Ամայի՝ դաշտում ընկած շշի պես.
Մտքի ոչ մի կենտ կարիճ՝ էլ ուր մնաց թե վտառ,
Ու հասկանում եմ հանկարծ,
Հասկանում եմ, որ, գիտե՞ս,
Մտածելն է հեշտացել

Ու դժվար է հավատալ...

ՓՐԿԱՐԱՐ ԹՎԱԲԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

Մեզ բաժանող ձիգ ժամերը
Ես կարող եմ արդեն հաշվել
Կարճ համբանքով քո մատների,
Որ ես պիտի բռնեմ շուտով՝
Ու փնջելով սեղմած պահեմ՝
Էլեկտրական լարի նման:
Չվախենա՛ս իմ ցնցումից.
Էլեկտրական այդ հոսանքից ո՛չ թե մեռնում,
Այլ հարություն կրկին առնում,

Հոգեդարձվում-վերապրում են...

*Իսկ դու գուցե բնավ էլ ինձ չես սպասում
Կամ սպասել - սպասում ես, որ լող ասես.
«Ես հասկացա, որ այլևս մենք չպիտի...»:
Եվ ակամա ինձ դնում եմ ա՛յն դերի մեջ,
Որ իմը չէ,
Սակայն պիտի ճարահատյալ հիմա խաղամ
Դատարկ բեմում...*

*Ու փակվում է ՆԱԽԿԻՆ լեզուս՝
Քո ԱՅՍՕԲՎԱ սրտի նման,
Որտեղ , գիտե՛մ, բանտարկված է իմ ստվերը՝
Իբրև ծանրը մի հանցագործ.
Նա փորձել է քո սրտի մեջ անմահանալ,
Իսկ դա, իրո՛ք, հավասար է մահափորձի,*

Որովհետև... նորությունն է հավատքը մեր...

ՀՈՒՍԱՀԱՏՈՒԹՅԱՆ ՊԱՀԵՐ

Հուսահատության պահե՞ր:

Ինչպե՛ս չէ.

Լինում են, լինո՛ւմ,

Նույնիսկ ավելի՛, քան հարկավոր է:

Հուսահատվում եմ ինքրս ինձանից.

- Երբ շատ լավ գիտեմ,

Որ պետք է ասել «այո»,

Մինչդեռ ես «ոչ» եմ քղավում...

- Երբ ես՝ խելահաս ու հասուն արդեն,

Երեխայի պես այն եմ դուրս տալիս,

Ինչ տան գաղտնիք է.
Փոքրը տան թե մեծ,-

Մի թե նույնը չէ...

ՄԻՐՈ ՃԱՆԱՊԱՐՀԸ՝ ԵՐԻՏԱՍՍԱՐԴ ՄԻՐՏԸ

...Իսկ դու այդ պահին ինձանից հեռու,
Խաբված ես եղել խաղալիքներով.
Տարված ես եղել նույն այն գրքերով,
Որտեղ հերոսի-ասպետի դերում
Ես էի կրկին քո սիրտը գերում...

...Անուն չունեիր դու այն ժամանակ,
Չէ՞ որ, սիրելի՛ս, դեռ այն ժամանակ

Ո՛չ երջանկություն, ո՛չ կարոտ, ո՛չ սեր
Եվ ո՛չ տխրություն չունեին անուն...

Այժմ սիրելի անունիդ համար
Շրթներս են դողում մի գորովանքով,

Որ նույնիսկ հիմա դեռ անուն չունի,-
Բայց ես, փոխարեն քո թանկ անունի,

Երգերում դարձյալ քեզ «սեր» եմ կանչում...

*Քեզնով է լցված մի մե՛ծ մանկություն,
Երազներով լի մի պատանություն՝
Եվ ջահելություն՝
մի փոթորկալից:*

Տասնյա՛կ անուն ես ունեցել կյանքում,

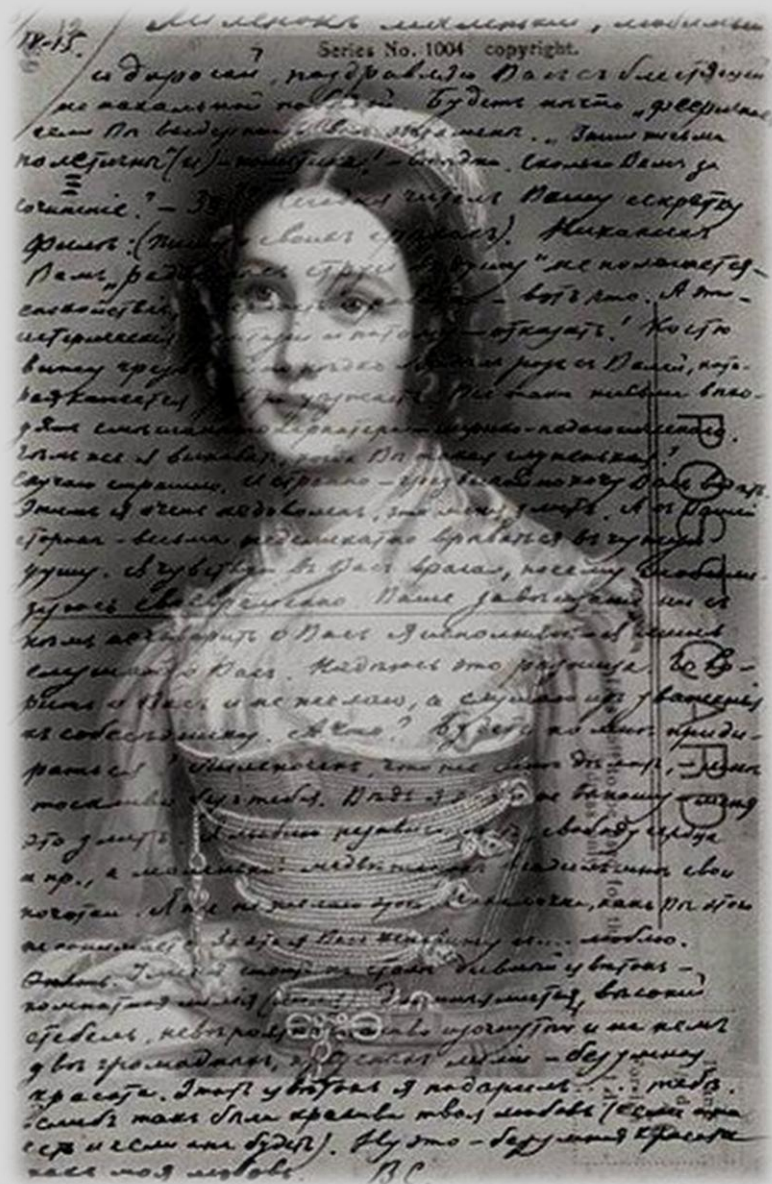
Տասնյա՛կ ձևերով կանգնել ես իմ դեմ,

Եվ միշտ ներշնչել այն սերը մաքուր...

Դու մի՛ շտ ինձ համար եղել ես կյանքում,
Մի՛ շտ, թեկուզ հաճախ ուրիշի տեսքով-
Այսօր աղմկոտ այս մեծ քաղաքում,

Երեկ՝ հեռավոր ինչ-որ գյուղական՝
Աչքերիդ պես բիլ երկնքի ներքո...

Եվ միշտ ներշնչել այն սերը մաքուր,

Որ և իր տասնյակ էսքիզներն արդեն

Քո պատկերով է այսօր ավարտել...

